

Sygn. akt IV U 879/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy/Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

Wydział IV

w składzie:

Przewodniczący SSO Robert Grygiel

Protokolant Karina Zbroińska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2017 roku w Częstochowie na rozprawie

sprawy H. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania H. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 23 maja 2016 roku Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 879/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 maja 2016 roku, nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił przyznania H. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem z dnia 17 maja 2016 roku komisja lekarska ZUS orzekła, że ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy od dnia 19 listopada 2015 roku, jednakże niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł H. P., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że zdarzenie, któremu uległ w dniu 31 sierpnia 2015 roku, spełnia kryteria uznania go za wypadek przy pracy, a obrażenia, które wówczas odniósł, czynią go obecnie niezdolnym do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Dodatkowo organ rentowy wskazał, że decyzją z dnia 1 czerwca 2016 roku odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego, ponieważ nie udowodnił on wymaganego 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego w okresach, o których mowa w art. 58 ustawy emerytalnej.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

H. P. urodził się w dniu (...), posiada wykształcenie zawodowe (murarz), a ostatnio pracował jako konserwator, pracownik ogólnobudowlany. W dniu 11 marca 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty. Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy skierował wnioskodawcę na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2016 roku stwierdził, że badany jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 kwietnia 2017 roku, przy czym niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Sprzeciw od powyższego orzeczenia wniósł ubezpieczony, a po jego rozpoznaniu komisja lekarska przy Oddziale ZUS

w C. orzeczeniem z dnia 17 maja 2016 roku stwierdziła, że odwołujący od dnia 19 listopada 2015 roku jest trwale częściowo niezdolny do pracy, przy czym niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Obecnie u H. P. rozpoznaje się stan po przebytych pourazowym odmokrwiaku klatki piersiowej po stronie lewej leczonym drenażem jamy opłucnowej, stan po złamaniu żeber II-IV po stronie lewej, dyskopatię C3/C4 ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa szyjnego, zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L/S z dyskopatią L4/L5 i L5/S1, obustronną koksartrozę z przewagą po stronie prawej oraz stan po stentowaniu naczyń wieńcowych w 2009 roku, które to schorzenia czynią go trwale częściowo niezdolnym do pracy z przyczyn urazowo-ortopedycznych, jednak niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Odwołujący w dniu 31 sierpnia 2015 roku uległ wypadkowi przy pracy, tj. został uderzony metalową rurą od betoniarki w klatkę piersiową po stronie lewej i z tego powodu był kilkakrotnie leczony szpitalnie, a następnie kontynuował leczenie w poradni chirurgii urazowej i pulmonologicznej. Zgłaszane przez ubezpieczonego obecnie dolegliwości, które wiąże on z przebytym wypadkiem, nie znajdują potwierdzenia w badaniu przedmiotowym. W szczególności ruchomość oddechowa klatki piersiowej odbywa się bez komponenty bólowej, natomiast wykonane badanie spirometryczne potwierdza prawidłową pojemność płuc. Większość schorzeń, na które cierpi wnioskodawca, istniała znacznie wcześniej i wypadek z dnia 31 sierpnia 2015 roku nie miał wpływu na znaczne pogorszenie się jego stanu zdrowia. Badanie rtg klatki piersiowej z dnia 8 grudnia 2015 roku wykonane było w trakcie przebywania na zwolnieniu lekarskim, służyło do oceny remisji zmian pourazowych i podobnie jak treść karty informacyjnej z (...)u z tego dnia nie wnosi nic do sprawy. Z kolei badanie MR głowy z dnia 15 maja 2016 roku nie wykazuje zmian, które mogłyby mieć związek z przebytym urazem.

(v. opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii G. M. k. 19-20)

Jednocześnie odwołujący nie jest całkowicie ani częściowo niezdolny do pracy z przyczyn pulmonologicznych – nie stwierdza się u niego cech niewydolności oddechowej, wyniki gazometrii są w normie, podobnie jak nie stwierdza się odchyień od normy w badaniu fizykalnym. W wyniku leczenia szpitalnego po wypadku z sierpnia 2015 roku w stanie zdrowia ubezpieczonego nastąpiła poprawa, a pozostałościami urazu są jedynie niewielkie dolegliwości bólowe okolic urazu.

(v. opinia biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych, specjalisty chorób płuc i alergologii E. Z. k. 42-43)

Odwołujący nie wniósł do powyższych opinii żadnych zarzutów, ani nie złożył jakichkolwiek wniosków dowodowych, a jedynie na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 roku przedstawił wyniki badania USG tkanek miękkich okolicy lewej piersi z dnia 17 lutego 2017 roku, ze wskazaniem do konsultacji chirurgicznej.

(v. protokół rozprawy z dnia 22 lutego 2017 roku k. 63 oraz zaświadczenie z dnia 17 lutego 2017 roku k.61)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zważywszy na treść zaskarżonej decyzji z dnia 23 maja 2016 roku, niniejsza sprawa dotyczy wyłącznie uprawnienia H. P. do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Kwestię uprawnienia w/w do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, rozstrzygnęła decyzja ZUS z dnia 1 czerwca 2016 roku.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 1242 ze zm.), ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 17 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

W rozpoznawanej sprawie spór sprowadza się wyłącznie do ustalenia, czy H. P., posiadający wykształcenie zawodowe (murarz), a ostatnio pracujący jako konserwator, pracownik ogólnobudowlany, jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 31 sierpnia 2015 roku.

Oceniając stan zdrowia odwołującego Sąd Okręgowy oparł się na opiniach biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii, zgodnie z którą odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy, jednakże niezdolność ta pozostaje bez związku z wypadkiem przy pracy oraz z zakresu chorób wewnętrznych, specjalisty chorób płuc i alergologii, zgodnie z którą ubezpieczony nie jest całkowicie ani częściowo niezdolny do pracy.

Powyższe opinie Sąd uznał za miarodajne, albowiem zostały one wydane przez biegłych sądowych specjalizacji właściwej dla schorzeń, na które cierpi ubezpieczony, legitymujących się wieloletnim doświadczeniem zawodowym i orzecznictwem. Wydanie opinii poprzedzone zostało bezpośrednimi badaniami ubezpiezonego oraz szczegółową analizą dokumentacji medycznej z przebiegu jego dotychczasowego leczenia. Opinie te uwzględniają także wiek ubezpiezonego, jego wykształcenie, przebieg kariery zawodowej, a także przebieg dotychczasowego leczenia.

Co przy tym istotne biegli nie negowali, że ubezpieczony faktycznie cierpi na określone schorzenia, a jedynie wskazali, że obecne nasilenie tych schorzeń nie czyni go całkowicie ani częściowo niezdolnym do pracy (biegła pulmonolog) lub też że schorzenia te czynią go wprawdzie częściowo niezdolnym do pracy, jednakże pozostają bez związku z wypadkiem przy pracy (biegły chirurg-ortopeda). Oczywiście zaś jest, że dla nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku

z wypadkiem przy pracy konieczne jest nie samo li tylko stwierdzenie u badanego określonego schorzenia lub schorzeń, ale stwierdzenie po pierwsze takiego nasilenia tych schorzeń, aby czyniło go ono całkowicie lub częściowo niezdolnym

do pracy i po drugie stwierdzenie, że schorzenia te wynikają z przebytego wypadku przy pracy. Takich zaś okoliczności biegli sądowi w niniejszej sprawie nie stwierdzili.

Opinie biegłych nie były także w żaden sposób kwestionowane przez odwołującego, który poprzestał jedynie na złożeniu dodatkowego wyniku badania USG z dnia 17 grudnia 2017 roku. Zważywszy jednak na fakt, że w postępowaniu odwoławczym od decyzji organu rentowego co do zasady badana jest prawidłowość tejże decyzji na dzień jej wydania, tj. w niniejszej sprawie na dzień 23 maja 2016 roku, wyniki niemal rok późniejszego badania diagnostycznego, nie mają żadnego znaczenia.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz przepisów powołanych w treści uzasadnienia, oddalił odwołanie H. P. jako bezzasadne.